

IERTAREA PĂCATELOR

C. O. Rosenius

IERTAREA PĂCATELOR

C. O. Rosenius

Romanian

“IERTAREA PĂCATELOR”

Original Title: Syndernes forladelse (Swedish)
Forgiveness of Sins (English)

Originally published by © Luthersk Litteraturmission

© Romanian translation: Luthersk Litteraturmission
Dansk Balkan Mission

Author: C. O. Rosenius

Translator: Sergiu Trifa / Ema Turculeț

Publishers: Dansk Balkan Mission
1st edition printed October 2018, 6000 copies

Graphics: Knud W. Skov, DBM

The translation and publishing of this book has been made joint by two publishers. All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers.

Luthersk Litteratur-Mission
Box 39, Köpmangatan 16
S - 911 21 Vännäs
www.llm.nu info@llm.nu

Dansk Balkan Mission
Br. Roddingvej 5a,
DK - 6630 Rødding
www.balkanmission.dk dbm@balkanmission.dk

Soli Deo Gloria!

IERTAREA PĂCATELOR

Așa cum Dr. Martin Luther a remarcat în multe din scrierile sale pe subiect, iertarea păcatelor:

1. Este cel mai vast și important subiect din doctrina creștină.
2. Este un subiect complex de înțeles și de aplicat pentru viața personală.
3. Este un subiect pe care cei mai mulți oameni, în special cei care sunt experimentați sau morți spiritual, simt că îl pot stăpâni ușor.

Cum suntem făcuți creștini? Este prin harul lui Dumnezeu – sau iertarea păcatelor. Aceasta este singura cale prin care suntem mântuiți. Acesta este și mijlocul prin care noi primim Duhul Sfânt. Un om poate să nu înțeleagă multe alte lucruri, dar dacă are harul lui Dumnezeu - iertarea păcatelor - ca o realitate vie în viața lui, el este deja creștin. Este deja făcut să-și dorească și potrivit să facă fapte bune, de către Duhului Sfânt. El a obținut deja fericire și împlinire.

În mod contrar, dacă-i lipsește aceasta, anume, dacă harul lui Dumnezeu și iertarea păcatelor provenită de la El nu sunt o realitate în viața omului, atunci nu este creștin. Omul poate frecventa Biserica regulat, dar fără să fie creștin. Poate participa la ceremonii religioase, poate părea chiar devotat, dar nu este încă născut din nou. Poate da mărturie de convingeri puternice, dar el va fi lipsit de putere să le îndeplinească.

Privește însă, ce schimbare are loc în el, când același om găsește siguranța că păcatele lui au fost iertate. Acum devine fericit, mulțumit, smerit și dorește să trăiască pentru Dumnezeu.

Un predicator poate fi atât de fierbinte în predicile sale – își poate avertiza congregația de focul iadului. Poate predica zelos și pasional, dar dacă nu face din Cristos centrul predicilor sale, toată predica lui este în zadar. Oamenii pot fi învățați, convinși și chiar într-o anumită măsură, condamnați de predică, dar inimile lor vor rămâne neschimbate. Nu va fi nicio scânteie în viața lor. Va fi o situație moartă, plictisitoare și neroditoare. Este ca un câmp care este arat, dar niciodată plantat, ori ca un câmp care este uscat și pustiu deoarece, ploaia nu cade pe el.

Însă, dacă un predicator Îl predică pe Cristos crucificat - dacă predică despre iertarea păcatelor pentru cei care sunt sub puterea neînfrântă a păcatului - dacă acesta este centrul mesajului său - atunci multe inimi împietrite vor fi salvate.

Da, aceasta este ceea ce ne salvează. Dacă am păcatele iertate, sunt deja copilul lui Dumnezeu. Ce îmi pot dori mai mult în aceasta viață? Dacă nu am iertarea păcatelor, ce altceva există, care să mă ajute? Cât de nefericit ar trebui să fie un om ale cărui păcate nu au fost iertate. El este sub mânia lui Dumnezeu. El este blestemat tot timpul: când intră și iese din casa sa, pe câmp, când este trist sau bucuros. Un asemenea om este blestemat întreaga lui viață, chiar și în moarte - pentru totdeauna.

Acum, a învăța despre iertarea păcatelor și a o aplica așa cum trebuie în viața unui om este partea cea mai dificilă. Este în mod special dificil pentru creștinii care sunt nedisciplinați

și neinstruiți. Citesc în mod constant și discută despre harul lui Dumnezeu, dar nu-l revendică pentru ei înșiși. Aceasta se întâmplă deoarece văd atât de multă slăbiciune și păcat în ei înșiși încât devin descurajați și învinși. Nu par să vadă sau să simtă harul lui Dumnezeu, ori dreptatea eternă în experiența lor. Ei devin slabi și acest sentiment de îndoială și slăbiciune este asaltat de Satan care a dorit să slăbească credința lor de la început.

Lasă-mă să-ți spun asta. Nu există niciun credincios care este familiar cu Evanghelia sau foarte avansat în credință, încât în anumite momente să nu fi fost copleșit de frică sau anxietate legată de condiția propriului sufletului. Cei mai mari sfinți care au comunicat în limbi îngerești despre sângele veșnic al lui Cristos, au avut momente în care au fost neputincioși și îngrijorați pentru sufletul lor. Acești oameni îi includ și pe David, Pavel și Martin Luther.

Mulți oameni nu pot înțelege aceasta. Ei se gândesc că a crede în harul lui Dumnezeu și în iertarea păcatelor este cel mai ușor lucru din lume. Când citesc pentru prima dată un eseu pe acest subiect sau aud o predică despre aceasta, consideră că știu tot ceea ce e de știut. Chiar îți vor spune că ei știu în inimile lor cum este să fii plin de har.

Pentru acești oameni, Martin Luther spune că niciodată, în viața lor, nu poate fi învățat prea mult pe acest subiect, deși mulți devin rapid dezgustați de a învăța mai multe despre această temă. Eu însumi am încurajat mulți ani la rând studiul acestei doctrine despre iertarea păcatelor - scriind, predicând și așa mai departe. Dar nu mă pot lăuda ca fiind stăpân pe acest subiect.

Care este problema? De ce sunt atât de mulți oameni convinși atât de repede că înțeleg iertarea păcatelor, când de fapt n-o înțeleg? Poate că n-au învățat-o niciodată sau poate că și-au pierdut deja acele calități ale unui nou creștin - o condamnare a păcatelor, o inimă cumpănită și conștiința trezită. Ei dorm în sensul lor de falsă siguranță. Au o credință moartă de care diavolul nu trebuie să-și facă griji.

Oh, cât îmi doresc ca cei care găsesc că este ușor să crezi să înțeleagă că, în acel moment în care crezi că este ușor, situația nu este bună. Chiar și cei mai mari sfinți ai credinței au realizat că este greu. Acel sentiment comod este atât de amăgitor - compromite creșterea creștinului.

Prea mult despre aceste preliminarii. Acum să examinăm adevăratul subiect. Nu suntem nevoiți să consultăm niciun om în privința acestui lucru. Dumnezeu este acela care ne iartă de păcatele noastre. Și o face potrivit cu voia Sa. Cum îndrăznim să nu consultăm Cuvântul Său în această problemă importantă! Ne-am dori să murim și să lăsăm acest mister al eternității în mâinile oamenilor? Cu siguranță că nu! Niciun om nu ne poate spune cum iartă Domnul păcatele. Aceasta trebuie s-o auzim din cuvintele Sale. De aceea, haideți să ne întoarcem la Scriptură! În Scripturi suntem învățați despre iertarea păcatelor în două moduri diferite: În primul rând, este iertarea de păcate care este deja obținută și îndeplinită. Este un act terminat. În al doilea rând, este vorba despre iertarea de păcate aplicată de persoana însăși.

Când citim din Biblie găsim un lucru care este pe cât de surprinzător, pe atât de minunat. Se poate să te surprindă. Faptul că toate păcatele omenirii sunt deja șterse, iertate și

acoperite sub scumpul Sângele al lui Isus Cristos, înainte ca vreunul dintre noi să se pocăiască sau să înceapă să creadă. Înainte de a primi har, iertarea păcatelor a fost deja obținută și oferită ție. Ce înseamnă aceasta? Ei bine, Biblia spune următorul lucru: consecința și înțelesul răscumpărării în Isus Cristos a fost iertarea păcatelor. Atunci când Cristos a murit pe cruce, noi am fost împăcați cu Dumnezeu - păcatele noastre au fost acoperite cu Sângele Lui - nelegiuirea noastră a fost ispășită. În Romani 5:10 este scris, „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său.”. Observă faptul că nu este scris „vom fi împăcați”, ci „am fost împăcați”.

Nu este scris că noi am fost împăcați datorită pocăinței noastre, a inimii pocăite, sau datorită rugăciunilor noastre. Nu, noi am fost împăcați prin moartea Fiului Său. Pe când eram noi încă păcătoși. Nu au fost rugăciunile noastre, faptele noastre bune sau inimile pocăite.

Noi am fost împăcați prin moartea Fiului Său. Pe măsură ce citim, găsim în 2 Corinteni 5:19, „Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări”. În Efeseni 1:7 și Coloseni 1:14 citim, „în El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. Aceasta înseamnă că iertarea păcatelor este răscumpărarea prin sânge. În Daniel 9:24 descoperim că în timpul stabilit după cele șaptezeci de săptămâni care au avut loc în timpul morții lui Cristos, „pentru a termina nelegiuirea, au pus capăt păcatului pentru a ispăși pentru nelegiuire și pentru a aduce neprihănirea veșnică.”. Iar în Isaia 53:5 este scris că Domnul a luat asupra Lui toate păcatele noastre, „Dar El era străpuns

pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți.” În acest mod Dumnezeu ne-a explicat iertarea păcatelor. Ce altceva mai putem face noi? Cuvintele Sale sunt clare ca soarele și ferme ca muntele. Trebuie să acceptăm cuvintele Sale așa cum sunt scrise și să știm că adevărul lui Dumnezeu este așa cum a spus El, nimic mai mult sau mai puțin.

Ce ne spune Cuvântul Său? Faptul că toate păcatele omenirii au fost purtate de Cristos o dată pentru totdeauna. Păcatele noastre au ajuns păcatele Lui. Păcatele noastre au fost scrise în numele Său și plătite în întregime cu Sângele Lui. Acum, când El a șters aceste păcate, ele nu mai aparțin păcătoșilor. Imaginează-ți dacă o datorie este transferată de pe factura unei persoane la altă persoană, datoria nu mai trebuie să fie plătită de către prima persoană, nu-i așa? Prin urmare, așa cum Dr. Martin Luther a învățat în Partea a doua a Micului Catehism, „Isus m-a răscumpărat pe mine, o creatură pierdută și condamnată. El m-a eliberat și m-a scăpat de toate păcatele mele, de la moarte și de puterea diavolului. Nu a făcut-o cu argint sau cu aur, ci cu Sângele Său sfânt și preascurp - cu suferința și moartea Lui nevinovată”. Ia aminte, nu este scris că Cristos mă va salva sau mă va izbăvi, ci că așa a făcut deja. Aceasta înseamnă că nimeni nu trebuie să rămână pierdut în păcatele sale, păcatele au fost iertate cu siguranță și ei au fost iertați o dată pentru totdeauna.

Dar acum să citim mai departe. Ioan 3:18 afirmă „Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu.” De asemenea, citim faptul că, până când

cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. „Vezi, ușile Împărăției lui Dumnezeu sunt drept deschise, dar inima omului trebuie de asemenea deschisă pentru a-L primi pe Dumnezeu”. Deși Cristos ne-a împăcat și ne-a șters păcatele, cu toate acestea nu putem fi salvați. Aceasta ne conduce la al doilea înțeles al iertării păcatelor. Biblia spune, „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9) Ce înseamnă această confesare? Putem învăța din Psalmul 32: 3-5, „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu”. Acum să aruncăm o privire la ceea ce a spus David „Nu mi-am mărturisit păcatul”. Te poți întreba: nu știa Dumnezeu despre păcatul lui David oricum, deoarece El cunoaște chiar și cele mai intime lucruri despre noi? Ei bine, ceea ce încearcă să ne arate cuvintele lui David este faptul că el a umblat cu păcatele sale, el a purtat povara sau boala păcatului la distanță de Dumnezeu. Lumea este plină de oameni care își ascund păcatele, nu le-au mărturisit înaintea lui Dumnezeu. Acești oameni sunt morți spiritual. Cu toate acestea, cuvântul a mărturisi înseamnă a se pocăi, a învăța să vezi păcatul ca pe un blestem amenințător și să cauți harul și iertarea prin Isus Cristos. Trebuie să facem acest lucru pentru a lua parte la iertarea obținută.

Acum să luăm un exemplu familiar, pilda fiului risipitor. Isus ne-a dat această pildă pentru a ne face o imagine clară despre noi. Când fiul a decis să se întoarcă acasă, el a spus,

„Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.” (Luca 15) Din aceste cuvinte putem învăța ceva despre adevărata confesare și pocăința dreaptă. Fiul pierdut nu a menționat vreun păcat aparte, el doar a spus „ Am păcătuțit înaintea cerului și înaintea Ta.” El nu a spus că acest sau acel păcat este nevrednic, dar mai degrabă el a spus EU, EU ÎNSUMI nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Ce putem învăța din aceasta? Că nu poate exista pocăința adevărată când cineva își confesează doar un păcat. Adevărata confesare vede condamnarea și nevrednicia în toate.

Al doilea punct este acela că fiul risipitor nu a rămas acolo unde era. El și-a început, de fapt, călătoria înapoi spre casa tatălui său. Aceasta ne arată că mărturisirea noastră este falsă când rămânem în țara de dinainte, departe de Dumnezeu, în lume, în păcat. Trebuie să părăsim locul în care ne aflăm, trebuie să începem să mergem înapoi spre Dumnezeu, dacă mărturisirea noastră este una dreaptă.

Al treilea punct este acesta: fiul pierdut a zis „fă-mă ca pe unul din argații tăi”. Acesta a fost un semn de siguranță de sine și necredință. El nu a crezut că și-ar putea recăștiga dreptul de fiu prin har pur. El a crezut că mai întâi trebuie să vină ca un argat și să lucreze pentru a-și revendica proprietatea. Aceasta se întâmplă adesea cu aceia care caută pocăința. Să luăm aminte la faptul că tatăl nu are în vedere cererea greșită a fiului. Așa cum citim, „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult”. Oh, ce iertare divină! Nu poate fi comparată cu nimic. Tatăl ar fi putut spune – „Pleacă de aici, fiu ticălos și depravat! Ți-ai cheltuit banii! Nu mai ești

FIUL MEU!” Ar fi putut spune asta, dar n-a făcut-o. Nu i-a reproșat nici măcar un singur cuvânt. N-a cerut niciun fel de restituire a banilor. În schimb, a ordonat să fie îmbrăcat cu cea mai bună haină, să i se dea cea mai bună încălțăminte și un inel. A pregătit o mare sărbătoare pentru întoarcerea lui. Vezi tu, inima tatălui a fost neschimbătoare în privința harului și iertării chiar și în absența fiului, în ciuda păcatului teribil. Inima lui n-a fost reconciliată odată cu întoarcerea lui acasă, ci era deja împăcată. Dar fiul nu putea să folosească sau să pretindă acea împăcare până nu s-a întors acasă. Din aceasta învățăm că Dumnezeu a reconciliat chiar și pe cei nedrești, necredincioși - neîntorși. Cristos a șters păcatele lor în aceeași zi, așa cum le-a făcut celor care au primit iertarea. Cea mai bună haină - strălucitoare, haină de mătase - totul este pregătit pentru ei, numai să primească.

Există un al patrulea punct pe care trebuie să-l învățăm de aici. Ce se întâmplă când un păcătos pierdut primește harul, iertarea păcatelor, înfierea? Ce se întâmplă în primul moment binecuvântat, la întoarcerea lui la Domnul? El se pocăiește și se roagă, primește iertarea păcatelor - cea mai bună haină care fost pregătită pentru el; primește inelul - sigiliul Duhului Sfânt, sau dovada că este un fiu, nu un angajat. Este important să vedem faptul că harul se aplică în momentul în care noi privim prin credință la Isus Cristos - când ne rugăm prima rugăciune făcută cu credință. Isus spune „Cine vine la Mine, nu-l voi opri” (Ioan 6:37). Nu există niciun exemplu în toată istoria bisericii când un păcătos care a căzut la picioarele lui Isus cerând milă să fi fost vreodată alungat! Din prima clipă El promite că „tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Adevărul este că tu ești mereu atât vrednic cât și nevrednic. Nu meriți harul lui Dumnezeu, nici dacă l-ai fi câștigat prin fapte. Aceste fapte nu-I conving inima. Singurul scop al acestor fapte este de a induce inima pentru El și să devină custode nostru până la Cristos (Galateni 3:24). Trebuie să cauți iertarea păcatelor doar în Cristos – el a simțit agonia în locul tău.

Poți spune: Cunosc toate acestea. Am cerut har prin lucrarea sfârșită a lui Isus Cristos pe cruce, dar încă nu l-am primit. Nu simt nimic în inima mea. Aici este răspunsul meu pentru aceasta. Ești gata să respingi ceea ce Dumnezeu a zis în Cuvântul Său? El a spus că toate păcatele au fost purtate de Cristos și le-a șters pe toate, aruncându-le în marea uitării (Mica 7:19). Cristos spune că pe oricine vine la Mine nu-L voi izgoni (Ioan 6:37). Spui că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt de necrezut? Spui că acest Cuvânt al lui Dumnezeu este neadevărat doar pentru că tu nu simți că ai fi fost iertat? Ce mod de gândire este acesta pentru un creștin?! Ar trebui să dai atenție Cuvântului lui Dumnezeu și să nu-L faci un mincinos! (1 Ioan 5:10).

Acum să ne uităm la altceva. Iertarea păcatelor are două înțelesuri: În primul rând, aici este secretul sau taina; În al doilea rând, descoperirea sau manifestarea.

Cu privire la primul înțeles, doar cuvântul lui Dumnezeu este asigurarea ta. Aceasta fără niciun sentiment aparte. Aceasta este iertarea ascunsă pe care o primești îndată ce vii la Cristos flămânzind și înfometând după dreptatea Sa. Privește, tu ești deja liber - spălat de toate păcatele tale - declarat îndreptățit - scris în Cartea Vieții! Dar nu știai acest lucru. Tu te-ai rugat:

Doamne, vin înaintea tronului Tău
Nu privi la mine, ci la Fiul Tău
În mine este numai ticăloșie
Iar El îmi este demnitate mie.

Acum, acesta este sensul care se descoperă când inima ta simte răspunsul, mărturia Duhului Sfânt, anume că ești copilul lui Dumnezeu. Privește exemplul femeii care a venit la Isus (Luca 7:37-50). Ea avea deja secretul iertării, așa cum Isus i-a spus lui Simon, „Păcatele ei care sunt multe sunt iertate”. Dar a primit descoperirea iertării atunci când Isus i-a spus, „Păcatele-ți sunt iertate, mergi în pace”.

Am observat în paginile precedente că Isus a plătit pentru păcatele noastre prin moartea Sa. Această iertare a păcatelor o primim prin credință. Și rămâne a noastră pentru totdeauna. Este harul zilnic și etern. Nu va fi niciodată strămutat, chiar dacă, așa cum se întâmplă câteodată, păcatul iese la iveală. Atât timp cât rămânem în Cristos prin credință, vom rămâne în același har. Vezi că harul vine de la Dumnezeu, nu prin faptele noastre. Prin noi înșine, suntem demni de condamnare, dar în Cristos noi suntem întotdeauna îndreptățiți.

Să citim ce spune Biblia despre asta. Când Domnul vorbește în Vechiul Testament de o împărăție a harului pe care Isus o va stabili pe pământ, El o numește „cetatea sărbătorilor noastre” (Isaia 33). El spune că „Niciun locuitor nu va spune - Sunt bolnav”, oamenilor cărora vor locui acolo le va fi iertată nedreptatea. În Psalmul 89 Dumnezeu vorbește despre legământul cu cei care sunt răscumpărați prin Fiul Său. „Dacă fiii lui vor părăsi Legea Mea și nu vor umbla după poruncile Mele, dacă vor călca orânduirile Mele și nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiua și nelegiuirile

cu lovituri, dar nu-mi voi îndepărta deloc bunătaea de la ei și nu-mi voi face credincioșia de minciună” (Psalmul 89:30-34). În Noul Testament, Ioan scrie „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1,2). Ceea ce ne arată aceste pasaje este faptul că iertarea este iertare. Păcatul nu mai trebuie amintit, pedepsit, nici spus cu anxietate, odată ce există iertare.

Anumiți credincioși cred în iertarea păcatelor, dar se îngrijorează pentru un păcat aparte sau o cădere în viețile lor, pe care ei n-o recunosc ca păcat. Dar aceste greșeli și căderi sunt păcat.

Și iertarea acoperă toate păcatele - toate slăbiciunile, toate greșelile și căderile din viața noastră. Ce greșeală și cădere nu este păcat? Legea pretinde omul întreg - inima sa, gândurile sale, sentimentele sale, acțiunile sale. Prin urmare sunt acuzate toate lucrurile din viața unui om care sunt contradictorii Cuvântului. Așa cum moartea lui Cristos a plătit pentru toate păcatele noastre - păcate făcute cu gândul, cu cuvântul sau cu fapta - iertarea păcatelor acoperă tot ceea ce ține de tine și tot ce deții.

Martin Luther, în cartea sa evanghelică a predicării spune că trebuie să înțelegem această doctrină bine și să subliniem faptul că evlavia noastră înaintea lui Dumnezeu constă în a primi iertarea de păcate. Când un om vrea să facă o tranzacție cu Dumnezeu, el trebuie să cunoască că nici păcatul și nici evlavia nu înseamnă ceva. Având în vedere modul în care acționăm, gândim, vorbim sau trăim înaintea lui Dumnezeu,

prefer într-adevăr să fiu evlavios, să fiu atent la păcate și să fac multe fapte bune. Dar în ceea ce privește modul în care stau înaintea lui Dumnezeu, nu voi fi nimic altceva decât un păcătos, astfel încât iertarea păcatelor să-mi fie aplicată. Atunci pot să mărturisesc cu încredere: Am păcate, dar în Cristos găsesc îndreptățirea. Evlavia Lui este evlavia mea. Nu am ajuns la locul unde păcatele să nu mă atingă niciodată.

Există multe promisiuni minunate pentru copiii lui Dumnezeu. În privința Fiului, este numit - „FIUL SĂU” (Psalmul 89:28), „Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea și legământul Meu îi va fi neclintit.” (versetul 4); acestea sunt toate numele importante. Tatăl spune că a făcut un legământ veșnic. Doamne, Dumnezeul oștirilor, cine este puternic ca Tine, Doamne! Și credințioșii Ta Te înconjoară (versetul 8). Harul etern care era Fiul, îi căuta pe copiii Săi pierduți. Acești copii sunt aceia care cred în El, devin ai Lui și trăiesc sub împărăția Lui. Biblia spune, „Ferice de poporul care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina Feței Tale, Doamne! El se bucură neîncetat de Numele Tău și se fălește cu dreptatea Ta.” (versetele 15-16). Copiii lui Dumnezeu se fălesc în dreptatea Sa, nu în a lor, amintește-ți acest lucru!

Dar ce este această dreptate a lui Dumnezeu? Citim în Romani 2:21-22, „Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și Prorocii - și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Cristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El.” În această neprihănire a lui Dumnezeu, copiii Săi vor fi înălțați și curățiți, și acesta nu vine prin faptele noastre, nici nu depinde de noi, CI ESTE NEPRIHĂNIREA LUI CRISTOS.

Acum te întrebi: Ce se întâmplă dacă voi cădea din har sau în păcat împotriva lui Dumnezeu? Îmi voi pierde harul? Citește Psalmul 89:30-34 din nou. Domnul ne spune că dacă am păcătuit, El nu-și va muta dragostea Lui statornică. El nu va fi fals credincioșiei Lui, nu-și va încălca legământul și nu va schimba niciun cuvânt pe care l-a spus. El ne spune de asemenea, în Psalmul 89 că își va pedepsi copiii cu nuiua și nelegiuirile cu lovituri, dar nu va strămuta harul de la ei. Ți sună neobișnuit? Ei bine, vezi tu, harul este pentru copii (eu și cu tine) - dar legământul a fost făcut cu Fiul. Cu toate acestea, El este Domnul nostru și Chezașul - Mijlocitorul și sprijinul nostru la Tatăl. El a suferit în locul nostru. A plătit pentru toate păcatele noastre și a împlinit neprihănirea. Prin urmare, de dragul Lui, harul va fi neschimbat pentru copiii Săi care au păcate. Dar ia aminte la acest lucru! Copiii stau în jurul Lui (versetul 7). Ei se agață prin credință de El așa cum copilașii se agață de mamele lor. Au o inimă dreaptă înaintea Lui - așa cum un copil are o inimă dreaptă înaintea mamei sale. Și aceștia nu se vor depărta de El. Ei își regretă păcatele înaintea Lui și își doresc să nu fi greșit. Aceștia sunt copiii Lui.

Când acești copii se afundă în păcat, ce face Dumnezeu? El spune că le va pedepsi păcatele într-un mod sever (cu nuiua și cu lovituri), dar nu va îndepărta harul Său de la ei, pentru că aceasta ar echivala cu a dezlega legământul cu Fiul Său. Dr. Martin Luther spune, „Când Domnul se mânie pe mine, ca și cum m-ar alunga, eu Îi voi răspunde, trebuie să-L respingi pe iubitul Tău Fiu, Isus Cristos, pentru că El este siguranța mea, avocatul meu, chiar răscumpărarea. Și dacă-L onorezi pe El, atunci trebuie să fii liber și salvat.”

În momentul în care am păcătuit, Domnul mă pedepsește în conformitate cu conștiința mea, atât de mult cât este

suficient pentru loviturile mele și prin diferitele încercări, cât este nevoie.” (1 Petru 1:16). Dar nu-și va muta harul de la mine. Harul se bazează pe alt fond și nu pe nevinovăția mea, prin urmare nu poate fi zădărnicit din pricina păcatelor mele.

Amintește-ți aceasta: când ești pedepsit de Dumnezeu pentru păcat, osânda va avea loc; dar harul Său va rămâne neclintit. El nu și-a retras dragostea de la tine. El nu este mânios pe tine. Când ești păcătos și în suferință, pătrunde prin norii negri - vorbește cu asigurarea, „Doamne, poți să fii și mai mânios. Pedepsește-mă mai tare și mai mult, voi înțelege. Așa cum mi-ai spus, mă vei pedepsi cu nuiaua și lovituri, dar nu-ți vei muta harul. Voi suferi de bună voie.”

Haideți să ne uităm din nou la 1 Ioan 2:1-2. Prima parte ne spune să nu devenim nepăsători. Trebuie să veghem, să ne rugăm și să luptăm cu credincioșie împotriva păcatului. Dar dacă diavolul ne doboară din când în când, acest lucru este regretabil. Dumnezeu ar prefera să rămânem fără păcat, dar păcatul își face simțită prezența. Când se întâmplă aceasta, noi merităm ocară și respingerea din partea lui Dumnezeu, însă acest lucru nu are loc, datorită faptului că avem un mijlocitor la Tatăl care ne apară chiar în momentul în care am păcătuit - niciodată în alt moment. Pentru că acela care n-a păcătuit nu are nevoie de un mijlocitor și un răscumpărător sau un mediator. Vezi tu, Dumnezeu nu vrea să trăiești o viață păcătoasă și o viață de învins. Prin urmare, El ți-a dat un mijlocitor, pe Isus Cristos. El este mijlocitorul nostru la Tatăl. El ne apără de lege, și prin ispășirea Lui ne apără de mânie. Când acuzatorul nostru, diavolul, care „ne acuză zi și noapte înaintea lui Dumnezeu” (Apocalipsa 12:10), ne numără păcatele și pretinde dreptate, Isus Cristos apare și răspunde,

„Da Tată, este adevărat că sufletul lui a păcătuit, dar dacă acest păcat va fi pedepsit potrivit legii, mă va lovi pe Mine. Am luat păcatele lui asupra Mea și el se încrede în Mine”. Tatăl din cer nu poate uita NICIODATĂ ziua când a auzit plânsul durerii Fiului Său pe pământ. El nu va aștepta niciodată ca datoria Lui să fie plătită de două ori. Acest lucru înseamnă că păcătosul este apărat și liber. Apostolul Ioan adaugă la acestea faptul că, Isus Cristos este ispășirea pentru păcatele noastre. Care păcate? Toate. Altfel, moartea Lui nu ar fi avut niciun scop (Galateni 2:21). Cristos a murit pentru toate păcatele noastre: cele imaginare și cele reale; cele mari, cele mici, cele din trecut sau cele din prezent; păcate comise cu vorba, cu fapta, cu inima sau cu gândul.

Aceasta este doctrina dovedită în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la iertarea păcatelor din fiecare zi și cea eternă. Este o doctrină așa de încurajatoare pe care niciun fățarnic sau creștin fals nu ar trebui s-o asculte, și de obicei le cauzează condamnare.

Cu toate că adevărații creștini pot experimenta păcatul și pedeapsa (deși harul lui Dumnezeu nu este luat de la ei), Cristos este apărătorul lor.

Pe de altă parte, unul care nu experimentează aceste pedepse, dar trăiește pentru săptămâni și luni fără să sufere de păcat, devine mulțumit de sine, cu păcatele lui ascunse. El aparține fără îndoială copiilor ilegitali, și nu fiilor (Evrei 12:8). El este mort spiritual, ipocrit - o fecioară neînțeleaptă fără ulei în candelă. Asemenea credincioși falși sunt încurajați să rămână în păcatele lor. Ei nu doresc să învingă sau să se dezbrace de păcatele lor, dar în schimb își apără și își justifică

păcatele. Aceștia sunt oamenii care „schimbă harul lui Dumnezeu” în „desfrânare” (Iuda 4). Ei păcătuiesc. Așa cum apostolul spune, „Cine păcătuiește, este de la diavolul - oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.” (1 Ioan 3:8-9). „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:8-9).

Cum devenim creștini? Prin harul lui Dumnezeu – prin iertarea păcatelor. Aceasta este singura cale prin care suntem mântuiți. Acesta este mijlocul prin care primim Duhul Sfânt.

Unui om poate să-i lipsească înțelegerea multor lucruri, dar dacă are harul lui Dumnezeu - iertarea păcatelor - ca o realitate vie în viața lui, el este deja un credincios. Ajunge să fie capabil și potrivit pentru fapte bune prin Duhul Sfânt. Acesta a ajuns deja la fericire și împlinire.

